

(111)

Fontou, diumenge 15-IX.

maria meva ben meva. Avui no han anat encara al possible i aquesta tarda tiraran aquesta. Altres tampoc hi anà ningú i per tant dejuni de carteta teva. Abans d'altres la teva amb les cartes de la Canals i Costa.

Abans no em fugí del magi, vull parlar-te del cas d'aquests xiques. Em feren gràcia les cartes escrites en català. Si la carta et vingué normalment, vull dir pel correu directe es una ximplera el que han fet. Si li toca passar a les llepides per la censura se'n va al core i tu quedes esperant. Vull recomanar-te que tu no escriguis en català si vols que la carta vagi bé. Em fa l'efecte de poc caldre en algunes coses, i temo molt que la Costa amb les seves estridències no acabi amargant la vida a la xicoteta aquella bilbaína on està la Canals. Hi és que hi ha qui sembla disfurti jugant amb el perill i això fora poc sino rebé, un tercer de retruc. No ho veus tu així. La Costa principalment la faig molt culpable de la sortida de la Canals. Potser m'equivoqui però és aquesta la meua impressió.

Noveta meva, les teves cartes em porten com sempre ultra el teu record, la prova del teu amor. Ah! Quan espero el dia felís del nostre retrobament. No es gens llançà. Una cosa curiosa. M'escric en Martí

i em donà l'adreça aquella de Marsella. Em diu que
allí envien papers als que estaven seleccionats per a
sortir en l'expedició danera. És casual i lliga. No
més em diu que li han dit i no pensa qui. Venem
Jo el dijous com et deia vaig escriure allí. Ben poca cosa
el deia. Solament que em preguntessin si el paper havia
estat acceptat per l'embaixada i si sabien on para la tia.

No crec em contesten car com et deia la cosa de Marsella
és molt particular i igual a la cosa on estava Lopey Segú.

Tal ho deia, vaig rebre la foto de Janó i els segells. Les
cartes venen ve, fins avui tots sense que la censura les
hagi obat. Les meves amb més retard però van bé, no neixen
men?

Vaig rebre carta d'en Mir i d'una colla més. Fa tres set-
manes que els formaren i els digueren que sortirien l'endemà
però se'n van a Argelès encara. Aquesta era la causa de no
haver-me escrit a mi esperant per-ho des de la nova adreça
Segurament que haurà escrit ja a Madame Loustan que ho
devia retardar amb el mateix sentit. Jo conec a en Mir
i es molt meticulós en tot. Ells creuen que el no sortir és
deput a la cosa de Mèxic i podria molt ben ésser. Després
de tot no ha estat de desgràcia. Fiquen't si se'n van a la
Companya. Estaria allí tirat encara sobre l'arena. Això
no és ho però és més paradox, malgrat calgui treballar

una mica. Ací al menys hom s'atipa, que no s'hi pot fer
resistir aquesta vida.

En la nova del dijous et demano el número de telèfon
d'aquí. Si rebessim algun avís tot seguit et posaré un
telegrama i si calgués anar a Marsella m'enterrari'hi
de l'hora dels trens i ja et diré on t'espero, si a Carcassonne
o Narbonne que ara no sé on és millor. Ja t'ho diré Ma-
ria meva i allavors el viatge fins a on fos el podem fer
plegadets. No et sembla que és ho així i que viure aviat
no, Maria del meu cor?

Oplego un moment per vigilar el foc i les regnes.
Després seguiré i acabaré aquesta.

Bé, mococeta meva. Tot el que volia dir-te és que
ja t'ho he dit. Una cosa. Moderació a l'escriure a la Catala
i Costa, no d'essis sense voler a complicar-los-hi l'existència.

Ara no penso pas moure'm d'ací. Fa mal temps
i qualsvol camina dues hores per a veure quatre cases reunides.

Creu, neneta meva, que en tinc de ganas de deixar aque-
sta vida i refer la nova vorota tua. Somme xafar terra mexicana
i allí en qualsvol recó retrobar la perduda felicitat. Desgra-
ciadament ací no és possible. Les condicions de vida ací es posen
més i més difícils. No sé que s'encujara aquest hivern. Ara
no trobes ja res. Nosaltres sort d'un patatar que té l'anyo
i amb alguns quibos de segrons, monyets, pibols, etc. anem

per ara fent la viu viu. Bois molts de francesos sense treball
Aci en vindran 15 segons en digueren ahir. Si tinc que
cuinar per tots en tindrè un tip. Tenem. De moment han
pujat els llibres i les colponetes.

Mocorota meva, quantes coses a contar. nos quan en
reunirem de nou, eh? To aci sospirant per la felicitat perdu-
da. Tu aquí aborrida pel causament d'aquesta vida de sepa-
ració. Tinguis paciència una temporada petita més. Tot
arribarà com tots les coses esperades. Serem felices si la
salut no ens manca i aquesta bels dos es sorti ben ferma.
Sobretot, Maria meva, procura aquest temps que ens resta
de separació prendre't la vida amb la filosofia més po-
sitiva i no disgustar-te ni disgustar aquí. To se que
has sofert molt, malgrat no haver estat de fa temps ni
al refugi ni a cap camp. Tot aquests sofriments presents
i passats seran compensats amb gran encís, no en dubtis.
Els dos tenim necessitat de reanudar el nostre viure, i
no si lluny el dia. La solució Mèxic és la millor. Allí arri-
bats ben aviat ens haurem refet i un nin ple d'amor
i alegria neixerà. Bon dit hi tenim a la felicitat! No Ma-
ria meva?

Ah! Quan envois el rellotge si vols envies un xic de sa-
bo, malgrat que si artifique, millor el rellotge solt, fes-ho que
ja en trobari de sabó i faig anar el de la roba que va prou bé.
Salutacions a tots. Petons als vens.
Per a tu, Maria meva, tot l'amor i cançons del teu
Pepes